

Szabó T. Anna

A szecsuáni hóhérok

Játszódik: egy boltban és a bolt előtt; a bolt cégtábláján: Szecsuán
Plusz: Juli hálókamrája a bolt felett (erkély, létra...)

Szereplők:

- Juli/Röfi, fiatal lány
- Nagy/Apubácsi, középkorú alkoholista boltos, Juli gyámja
- Li, fiatal kínai fiú, Juli szerelme
- Nagyika
- Nagyapó
- Nyomozó

A DOORS száma szól, ahogy a szín kivilágosodik. Vagy még jobb, ha a Nyomozó dúdolja a zenével együtt

Show me the way to the next whisky bar
Oh, don't ask why, oh, don't ask why
Show me the way to the next whisky bar
Oh, don't ask why, oh, don't ask why
For if we don't find the next whisky bar
I tell you we must die
I tell you we must die
I tell you
I tell you
I tell you we must die

Bolt – fény a belső téren (polcok, létra, mindenféle áru)

Nagy beviharzik, az ujját végighúzza a polcokon, felemeli az edényeket, kekeckedve megvizsgál mindent. A legfelső polcra elővesz egy butykost, meghúzza. Eldugja. Lemászik. Kinyitja a boltot. Turkál. Egy ruhakupacnál megáll, ordítani kezd.

Nagy:
Röffi! Ide! Azonnal!

Juli:
Mi a baj, Apubácsi, mi a baj?

Nagy:
Nézd meg ezt. Tessék, nézd meg.

Juli:
Igen?

Nagy:
Nézd meg jobban. Ki hajtotta ezt össze? Na, kicsoda?

Juli:
Én.

Nagy:
Te bizony. A kicsi Röfike. Ügyes. Szép. *(Elkezdi ledobálni, közben:)* Gyönyörű... Sose láttam szebbet... Tökéletes... Hát ennél csodásabbat...

Juli:
Ne tessék dobálni... Kérem szépen. Tiszta újak. Összekoszolódnak...

Nagy:
Tényleg? És ki tehet róla? Ki nem sepert össze? Na, ki nem mosott fel?

Juli:
Felmostam.

Nagy:
Fel? Hát akkor nem lesz koszos egyik se. Csak ha véletlenül rátapos valaki. *(Úgy tesz, mintha rá akarna taposni.)*

Juli:
Ne! Kérem, Apubácsi, ne!

Nagy:
Csak vicceltem. Persze, ha valaki rendesen megmosta volna a cipőm talpát is, úgy, ahogy kell, akkor nyugodtan ráléphetnék. Ha valaki nem lenne lusta kismalac. *(Ezt szinte becézve mondja, az ujjával felemeli a rémült lány állát.)* Nem így van?

Juli *(elhúzódik):*
Hadd szedjem össze, Apubácsi. Mindjárt nyitunk.

Kint szól egy telefon.

Nagy:
Aki nem dolgozik, ne is egyék! *(Indul felvenni.)* Huszonöt másodperced van! Óra indul!

Juli kapkodva szedni kezdi a pólókat, ráz, hajtogat.

Nagyika *(belép):*
Jó reggelt!

Juli *(rémülten):*
Kezicsókolom. Nyitva volt az ajtó?

Nagyika:
Igen, kedveském. Azt hittem, már be szabad jönni.

Juli:
Igen, tessék csak. *(Hajtogat, pakol.)* Egy pillanat és nyitunk...

Nagy *(beront):*
Huszonkilenc, harminc... Nem vagy kééész! Elkaptalak! *(Nyakon akarja vágni; de meglátja Nagy-*

kát, bűbájosan:) Óóóó... Jóóóóreggelt kívánok, drága asszonyom, mit parancsol? Nálunk itt a Szecsuanban van minden a világon. Príma áruk príma áron. Egzotikus kínálat. Csak győzzön választani.

Nagyika:

Hallottam már róla. Maga a tulajdonos?

Nagy:

Hát persze. *(Kint csörög a telefon.)* Elnézést, hív a kötelesség. A kolléganőmre bízom egy pillanatra. *(Félre:)* Röfi! Rajtad tartom a szemem! *(Fenyegetően:)* Ember tervez, isten végez! *(El.)*

Juli *(gyorsan):*

Igen, Apubácsi. Igen, igen.

(Nagyikához.) Tessék parancsolni! Talán egy szép új pólót az unokáknak?

Nagyika:

Hát igen, az jó lenne... Nem azért jöttem, de ha már mondja. Pont ilyen fekete kell. Nincs olyan, amire rá van írva, hogy Metálka? Vagy micsoda.

Juli:

Metallica. Tessék.

Nagyika *(őszintén):*

Fú, de ronda. Már elnézést.

Juli:

Ezt szeretni szokták a gyerekek. Főleg a fiúk. Nem kicsit.

Nagyika:

Hát, igen... Nagyika, aszondja az unokám mindig, nagyika, te semmi mást ne vegyél nekem, csak zenészes pólót. Jó? Azt nem lehet elrontani. Minél jobban utálsz te, annál jobban fog tetszeni nekem. Na, hát, ezt utálsz.

Juli:

Akkor vegye meg. Vagy van még ez a Jim Morrisonos, ez is épp elég ronda, nem? *(Mutatja.)*

Nagyika *(elérzékenyül tőle):*

Ó, Mr. Mojo... *(Dúdol.)* Mr. Mojo Risin. Szerelem! Szeretem!

Nagy a telefonnal a kezében az ajtóból integet Julinak, hogy hármat adjon el a néninek

Juli:

Tetszik? Tényleg? Akkor tessék vinni hármat.

Nagyika:

Dehogy viszek. Minek szegény gyerekek egyszerre három? Még ha ezt a drága Mojot meg is veszem magamnak, csak pizsamának hordhatom, nem igaz?

Juli:

De. De azért vegye meg. Nagyon kérem szépen.

Nagyika (hátrafordul, meglátja az épp visszahúzódó Nagyt az ajtóban, megsajnálja Julit):

Értem, értem én. Jól van. Akkor veszek hármat. Egy kisebbet, meg egy nagyobbat, majd belenő a gyerek. Nekem meg ezt a Jimest. (*Lehalkítja a hangját.*) Fél, mi? Láttam ám, hogy bánt az az ember magával. Kukucskáltam kicsit a kirakaton át, már ne is haragudjon. Beszélnek, hogy egy szemét. Az apja?

Juli (*halkan*):

Nem, dehogyis. Isten őrizz. Az én apám meghalt. Ez csak a gyámom. Csak muszáj Apubácsinak neveznem. Különben megbüntet.

Nagyika:

A Szecsuañ is az övé, igaz?

Juli:

Nem, a bolt az enyém. Illetve csak papíron. Már nagykorú vagyok, de nem adja ide. Azt mondja, majd ideadja, ha kiérdemlem. De én nem fogom megtenni neki. Azért sem. Brrr. Részeg disznó.

Nagyika (*félíg maga elé*):

Álszent faszkalap.

Nyomozó:

A szókimondás szép erény,
az őszinte szív szíñarany,
az együttérzés ritka kincs,
meg kell becsülni, hogyha van.

A történet, ím, alakul,
tragikomiko-mikusan,
a jó szándék meg nem fakul,
az őszinte szív szíñarany,

mégis, vér forr – s mi okon?
Lidérc lobog a romokon.

Fény a bolton.

Nagy (*beviharzik*):

Na, tetszenek a pólók? Drága hölgyem?

Nagyika:

Ahogy vesszük.

Nagy:

Hát akkor vegye! Magácskának fantasztikusan fognak állni! (*Türelmetlenül!*) Nos, parancsol még valamit, hölgyem? Mindent mindenkinek, ez a jelszavunk, tetszik tudni. Egy tolatóradart? Ön-kavarós bögrét? Masszázsmatracot? Fogfehérítőt? Zsírmágnest? Szakállvágót? Mobildíszet? Al-koholszondát? Kutyaülést? Csillagkivetítés csokiszökőkutat?

Nagyika:

Félek, hogy ami nekem kell, az maguknak pont nincs.

Juli:

Mi mindent tartunk.

Nagy:
Tessen csak szépen kérni, egészen nyugodtan. Bármit.

Nagyika:
Bármit?

Nagy (*egyre agresszívan*):
Bármit!

Nagyika:
Jó, jó, ha bármit, akkor kérek egy sarlót.

Juli (*rémülten*):
Sarlót?

Nagyika:
Hát igen. Sarlót. A nyulaknak. Kell nekik vágjam a füvet, mert tépni már sajnos nem bírom. A sarlóval meg csak sutty!

Nagy:
Szóval sarlót. (*Julihoz.*) Hallod, mit kért a hölgy! Azonnal hozz neki egyet!
Sajnos, kedves asszonyom, sarló csak a külső raktárban van, de pár perc, és hozzuk is. A Szecsuban minden, de minden kapható. Röfí! Lódulj! Értve vagyok?

Juli:
A külső raktárban...?! Miféle...

Nagy:
Nuku visszafázás, hozdad! Most! Nem, nem kell kabát... (*Tereli kifelé.*) Minek, mikor a raktár itt a szomszédban... (*Sziszegve.*) Azonnal kerítesz nekem egy sarlót! Érted? A föld alól is. Tizenkét perced van! Mérem! (*Kilöki, visszafordul.*) Nálunk minden van, hölgyem. Min-den! Nemcsak kenyérral él az ember, ugye.

Nagyika:
Mi? Kenyér is van?

Nagy:
Ezt csak úgy mondtam. Hasonlat, tetszik tudni.

Fény Julira, aki kint telefonál.

Juli:
Li, édes... drága, drága Li... nem, nem sírok... Csak ez nagyon-nagyon fontos... figyelj, nincs véletlenül egy sarlótok otthon? Igen, sarló. Nem muszáj új legyen, a néni úgyse lát jól... Melyik, melyik... Hát az a néni, amelyik meg akarja venni! Nyúlhoz kell. Most azonnal, érted? Igen! Azonnal! Nem, nem adom vissza sajnos, nem. Hozod, ugye, édes drága? Igen? Cuki vagy. Szeretlek. Puszika!

Fény vissza a boltra.

Nagy felmászik a létrára, takarásban leveszi a butykoszt, próbál rejtve inni, lemászik, folytatja, amit az imént beszélhettek.

Nagy:

A kislány? Kinek mi köze, hogy hogy bánok vele? Rendnek kell lenni, érti, asszonyom. Rendet kell tartani! Különben mivé lesz a világ. Az vesse rám az első követ, aki másképp gondolja.

Nagyika:

Maga, fiacskám, túlságosan is szigorú. Sőt, mondhatni, durva.

Nagy:

Kell a szigor! Aki nem tudja a helyét, annak meg kell mutatni! Aki visszapofázik, annak be kell verni! Rend és fegyelem! Nincs ennél fontosabb. (*Egyre részegebben, önsajnálat.*) Különben szarrik a fejemre.

Nagyika:

Én csak egy sarlót kértem... Maga meg kilökte azt a szegény kislányt kabát nélkül ebben a szélben.

Nagy (*széles gesztussal*):

„Indítsd a sarlódát, Uram, és arass, mert a földnek aratni valója megszáradt!”

Nagyika:

Jelenések könyve. Mit gondol, nem tudom? Ismerem én a maga fajtáját. A szája nagy, a szíve kicsi. Az egyebéről nem is beszélve... De hiába prédikál itt nekem, akkor se értem, mit ártott magának az a szegény lány.

Fény ki a bolt elé.

Juli áll, fázik. Li jön, hozza a sarlót, Julival teátrálisan ölelkeznek, Li átadja a sarlót.

Juli:

Mi ez? Te, ez nem sarló... Honnan szerezted?

Li:

Az apám fegyvergyűjteményéből. De bizony sarló! Kama a neve. Harci sarló.

Juli:

De hát ez nem lesz jó! Nem lehet vele füvet vágni. Ráadásul az a szemét rögtön ki fogja szűrni, hogy tőled van! Ha megtudja, hogy itt jártál, kinyír mindkettőnket!

Li:

Mondd csak, hogy a budoboltban vetted, tudod, itt a sarkon. Mondd, hogy máshol nem találtál.

Kiáltás bentről.

Nagy:

Röffii!!!

Juli:

Mennem kell.

Li:

Ha még egyszer Röfinek nevez, levágom a fejét! Betömöm a lábujját a szájába! A kínaiakkal nem lehet packázni! Kész! Elég volt ebből! Megölöm!

Juli:
Psszt! Bírd ki még egy kicsit! Kérlek! Ha szeretsz!

Nagy:
Öt-négy-három-kettő-egy...

Juli (*puszit ad Linek és rohan, Li el*):
Itt van! Elhoztam a raktárból, néni. (*Köhög.*)

Nagyika (*Julihoz*):
Nem fázott meg kint kabát nélkül?

Juli:
Nem, nem. (*Még jobban köhög és tüsszög.*)

Nagy:
Ez miféle sarló?!

Juli (*tüsszög, aztán végre*):
Hát ez olyan újfajta.

Nagyika:
Furcsa formája van.

Nagy (*átveszi az irányítást*):
Igen, mert ez... biosarló! Speciális ergonomikus nyél, szecskázásra, direkt nyusziknak. Forradalmian új, rekordidő alatt termel, multifunkciós, turbó. Memóriahabos nyél, géllakkozott, pácolt, élre csiszolt napérlelte bükkfából. Igazi finn, szaunakályhában és százfokos vodkában edzett acélpenge. Szinte magától vág. És csak húszezer, csak ma, kedvezményesen.

Juli:
Kérem szépen, vegye meg a néni. Nagyon fontos.

Nagyika:
Jó, jó... Értem én, miért. (*Kiveszi a pénzt, fizet.*)

Kint csörög a telefon. Nagy kimegy a pénzzel.

Nagyika:
Most már megmondhatja, honnan van. Lopta valahol?

Juli:
Isten őrizz. Kaptam. Harci sarló. De jó lesz fűre is. Nagyon tessék vigyázni vele, szörnyen éles.

Nyomozó (*kommentál*):
Őszinte szó... – e szép gyerek
fegyvert kapott kezébe,
csak kard által ne vesszenek!
Tán nem halnak meg mégse...

Figyeljenek – forró a nyom,
a végzet sejtethető,

én nem szólok most, ráhagyom,
hadd döntsön az idő.

Juli hálókamrája a bolt felett.

Juli:
Örök magányban hervad egyedül,
kit zsarnok önkény bús rabláncra vet,
friss ifjúságát sirathatja egyre,
és sorsa örök megaláztatás...

Li (*létrán mászik felfelé az ablakához, letről*):
Ó, szerelmem, egy szörny szolgája vagy csak,
nem magad ura, tőlem tiltanak
mert nyelvem s hitem más, mint a tied,
de jövőnk, az közös lesz, esküszöm,
tanúm az ég és minden csillaga,
hogy nemsoká kiszabadítalak,
ó, Júliám... Kis Julim...

Juli:
Te vagy, az Li?
Édes szerelmem, társam, mindenem!
Jer, mássz be, vár az illatos szoba,
s a nászi ágy, mely koporsónk lehet,
ha rajtakapnak... Csitt, csitt! Csak vigyázz!

Song – Kar (*a többiek mind*):
Óóóó...
Óóóóó...
A balsorsú szerelmesek
sötétbe összebújva
megünneplik az életet
csókolnak újra s újra

míg Apubácsi aluszik
csupa harag az álma
és elszámol megint húszig
dühödten prédikálva

Nyomozó:
És másnap reggel a boltban -
de nem mesélem el, jól van,
inkább nézzék meg jól önök,
én addig... Nos, mindjárt jövök. (El.)

Juli álmosan tesz-vesz.

Nagy (*hátról megijeszti*):
Bu! (*Azonnal lefogja a szemét.*) Na, ki vagyok, ki vagyok?

Juli (*vergődve*):
Engedjen, Apubácsi, dolgoznom kell.

Nagy:
Dolgozni? Az nem kifejezés. Fel kell nyalni az egész boltot. Szellőztetni, port törölni, elrendezni hátul a dobozokat...

Juli:
Igen, tudom. (*Ásít.*)

Nagy:
Ha nincs rend, nincs ebéd. Ki mint vet, úgy arat.

Juli:
Megcsinálok, megcsinálok! (*Dolgozik, ahogy lehajol, Nagy fogdosni vagy ölelni próbálja.*)

Nagy:
Naaaa, nem kell megijedni. Jót akarok én... Jó lesz...

Juli (*kézzel-lábbal ellenáll, végül kiszabadul és szembefordul*):
Ha még egyszer hozzám nyúl, megölöm, érti?! (*Kirohan.*)

Nagy (*magának, bosszúszomj*):
Na, várjál csak, kis cafka. Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát. (*Böfög. Esetleg iszik még.*)

Nagyapó (*belép a boltba*):
Jó napot.

Nagy (*összeszedi magát*):
Jó napot. Mi kéne, ha vóna?

Nagyapó:
A feleségem azt állítja, itt mindent meg lehet kapni.

Nagy:
Az influenzát kivéve, tisztelt uram.

Nagyapó:
A nejem vett itt egy remek sarlót.

Nagy:
Igen, igen! Sarlót. És bevált?

Nagyapó:
Prímán lehet vele nyulat ölni. Hatot is levágtam az előbb, kucsmának, tudja... már vízhólyag nőtt a tenyeremre. Nézze csak meg... (*Előveszi a véres sarlót, a hátán hordta, mint egy nindzsa, suhogtatja.*) Sitty-sutty, nyissz... Meg se mukkantak.

Nagy:
Parancsol még egy sarlót, kérem tisztelettel?

Nagyapó:
Nem, egyelőre elég egy. Nekem most másegyébre van szükségem. (*Elteszi a sarlót.*)

Nagy:
És miről lenne szó?

Nagyapó:
Miről, miről... Na... Mindjárt eszembe jut... Róza, róza, szkleróza... lássuk csak... (*Egy papírt halász elő, olvassa, felderül az arca.*) Igen... Ez az... Szóval... Múlég van?

Nagy:
Múlég...? Mifele múlég...? (*Szünet.*) Szárazlég vagy nedves? Nimfa, streamer, bucktail vagy attraktor?

Nagyapó:
Hát, nem is tudom... Mi lenne a jobb... Nedves. Az én koromban már horgászáshoz se jó más-milyen.

Nagy:
Nedves, az sajnós, momentán, pont nincsen.

Nagyapó:
Akkor... attraktor?

Nagy (*rávágja*):
A külső raktárban.

Nagyapó:
Aha. Jó. Akkor meggondoltam magam. Nem is múlég kell. Inkább igazi.

Nagy:
Igazi légy? Maguk aztán szeretik az állatokat.

Nagyapó:
De nem mindegyiket. Csak amelyik megérdemli. Aki rossz, azt ripsz-ropsz... De nem ez a lényeg. Van légy, vagy nincs?

Nagy:
Röffii!!!!

Juli (*jön*):
Igenis.

Nagy:
Hozzál az úrnak azonnal egy legyet!

Juli:
Legyet. Értem.

Nagyapó:
Á-á. Csontit kérek.

Juli:
Dehát ez nem horgászbolt...

Nagy:
Csontit? Csontit kér. Hát persze. Jó, akkor csontit. Röfi! Kapsz öt percet!

Juli:
Na és hanyat tetszik parancsolni az úrnak?

Nagy:
Hogyhogy hanyat? Hozz, amennyit bírsz.

Nagyapó:
Á, nem baj, ha nincs raktáron. Annyira nem fontos.

Nagy
De van raktáron. Van. Van és van! Nálunk minden van. Ez a filozófiánk. Nem ismerünk lehetetlent. Röfi, mars, egy-kettő! (*Rácsap a fenekére, lökdösi kifelé.*)

Juli ki.

Nagyapó:
Hagyja már azt a szegény kislányt... Ne macerálja...

Nagy:
Kérem, drága uram, ebbe itt most ne szóljon bele, ha lehetséges. Csontit kért, csontit kap, vén csont csontit, na ugye, szemet szemért, fogat fogért, punktum. (*Kint csörög a telefon.*) Itt várjon meg! (*Ki.*)

Fény Julira.

Juli (*kint telefonál, Li-vel*):
Li, édesem, mi is az a csonti? És azt én most honnan vegyek? Igen, most kell, most azonnal! Nem, ne gyere ide! Csak mondd meg! Ne káromkodj, légy szilárd!

Nagyanyó (*bejön a boltba*):
Meglestem ám, mi történt az előbb. Én mindent látok. Kihallgattalak.

Nagyapó:
Igen, ez a vadállat bántja ezt a szegény kislányt.

Nagyanyó:
Kiforgatta az örökségéből.

Nagyapó:
És cselédnek tartja.

Nagyanyó:
És eltiltja a szerelmétől.

Nagyapó:
Van már fíúja? Kár...

Nagyanyó:
De van ám! Eszedbe ne jusson...

Nagyapó:
Ó, szerelem!

Nagyanyó:
Ó, szerelem... Emlékszel, amikor a telehold alatt...

Nagyapó:
... sétáltunk a temetőben... És leültünk egy sírra csókolózni... Ó lágy, balzsamos lég...

Nagyanyó:
Egy cseppet se féltünk! Átforrósodott minden, lüktetett és élt az egész világ!

Nagyapó:
Mint egy fájó fog.

Nagyanyó:
Á, menj már... Fájó fog... Persze, van benne valami. Úgy fájtunk egymásnak, amikor el kellett válnunk, úgy kívántuk egymást... Kínzott, mint a fogfájás. Igazad van.

Nagyapó:
Na látod. Egymás fájdalma vagyunk, és egymás kamillás borogatása. Ma is, mint régen. Pont úgy. Nem igaz?

Nagyanyó:
Édes masszázsom, vén sósorszeszem... *(Gyengéden átöleli, majd a kirakathoz húzza Nagyapót, kinéznek az utcára.)* Látod őket? Hogy borulnak egymásra? Hogy... kamillázzák egymást? Ekkora fájdalmat nem lehet másképp elviselni.

Fény a fiatalokra.

Li:
Ó, szép szerelmem, ne sírj már, mi bánt?

Juli:
Liszt kukac kell, vagy csonti, vagy ha nem,
az eleven légy, az is megteszi.
Hadd köpje be a légy piszkos világot,
hadd legyen horgán eleven csali,
nyüzsgő élet a jég hideg halálon!

Li:
Eleven légy – és vidám, édesem!
Kutya legyek, ha nem szerzek legyet!

Juli:
Meg csontit, édes, hozzá csontit is,
mert máskülönben gaz gyámom megöl!
Ó, ne, ne, itt jön... Végünk is van, ah!

Nagy (*jön*):
Ó fertelem! Ó átok! Rothadás!
Hogy rogya rátok holdastól az ég!
Enboltom előtt ily gyalázatot!
Egy idegen és lyányom, mindenem...!

Juli:
Nem vagyok lyányod!

Nagy:
Lódulj csontiért,
tégedet meg, rongy csábító, megöllek!

Li:
Én öllek meg, te, bakkecske, te szörny!
Nem élsz holnapig! En garde! Kard-ki-kard!
(*Boxállásba áll.*)

(*Juli közéjük veti magát, kézen fogja és elrángatja Li-t.*)

Nyomozó (*song*):
A szenvedélyük lángoló,
a lángolásuk szenvedő,
a szakadékon táncoló,
a szélbe szálló szemfedő,

a szerelem nehéz, bizony,
most megláthatják mindenek,
véres viszony, csak nézd, iszony,
te szenvedsz, én is szenvedek,

itt mindjárt meghal egy személy,
pondró vagy pille, még titok,
ha elsodor a szenvedély,
e tűzpatak ma ölni fog.

Fény bent.

Nagy (*bemegy a boltba, és szó nélkül törni-zúzni kezd, időnként ordít, a jelenet egyszerre félelmetes és komikus. Közben mintegy futtában előveszi és meghúzza a butykost, visszat teszi a helyére, már nagyon részeg*): Te rohadt ringyó! Áááá!

Nagyika (*kedvesen odamegy, megpróbálja megsimogatni, csitítani*):
Semmi baj...

Nagy odafordul hirtelen, felemeli rá a kezét, majdnem megüti.

Nagyika:
Jól van, jól van, na... (*Hátrál.*)

Nagyapó:
Most már aztán elég! Te disznó! (*Előveszi a sarlót, odamegy a tomboló Nagy mögé, komikus néma-*

játék, ahogy Nagy, aki nincs tudatában a veszélynek, mindig dühöngés közben eltáncol a sarló útjából. Ezt a telefon csörgése szakítja félbe.)

Nagy kimegy, hallatszik, ahogy beszél. Közben látszik, ahogy mászik fel a létrára az italáért.

Nagyapó az ajtó innenső felén áll az épp leeresztett sarlóval, aztán sóhajt egyet, lassan felemeli a sarlót, és kimegy Nagyhoz, hogy a színtalpak mögött megölje. Puffanás, a létra ledől, a beszéd elhallgat. – Itt árnyékban látszhat esetleg a gyilkosság, több ütés is lehetséges, de a jelenet inkább megkönnyebbülést jelent, mint horrort. Rövid idő múlva nagyapó visszajön, a véres sarlót ledobja a sok szétdobált tárgy közé. Csend...

Nagyika:

Háromba vágta, édes jó Lajosom?

Nagyapó:

Háromba, hogy a franc essen belé. Fej, tor, potroh.

Fény el.

Csend, egyedül a leesett kagyló telefontónus-hangja hallatszik. A félhomályban megszólal a:

Kar (mindenki együtt):

Vigyék a holtakat! Vagyis a holtat.

Kérdés, hogy eztán megnyugodni hol tud.

Vérében fekszik, senki sem siratja,

a pokolban már várja régholt atyja.

Még jó, hogy többen nem haltak utána,

vagy igen? Meghalunk, tartja a fáma.

Jaj nekünk, szegény bűnösöknek... Vége,

letaszíttatunk az örök sötétbe.

A Nagy Bíró vizsgálja meg szívünket,

és egyenként könnyűnek talál minket.

... Bocsásd meg, Atyánk, a mi vétkeinket...

(ide gregorián dallamfoszlány is jöhet esetleg)

Fény a Nyomozóra (vizsgálóbírói szerep).

Nyomozó (*tapsol*):

Csak szép sorban!

Álljatok ide mind!

Nem, kor, magasság és szemszín szerint!

Ki köztünk él, ártatlan nem lehet –

ki mondhat rajtatok ítéletet?

E véres sarlót lepik a legyek,
de igazságot végül hogy tegyek?

Rajta mindenki ujjlenyomata,

és ölni mindenkinek volt oka.

Egynek a bosszú, vagy épp a vagyton,

más tán mérgében ütötte agyon –

s az öröklét pótléka ideleinn:

a rossz portéka, a szent szerelem

szintén a gyilkosságot indokolja –

de tudjátok mit? Nyomás a pokolba,
vissza a véres tett után a sorba,
kezdjétek élni, kész, kezdjétek újra.
Nincs Anyaisten, nincs, ki megbocsásson,
a véres sarló arat a világon.
E szörnyűségből nincs más kiutunk,
csak egy: a hold, s a mámor.
És most – igyunk!

Záró zene: Doors

Show me the way to the next whisky bar
Oh, don't ask why, oh, don't ask why
Show me the way to the next whisky bar
Oh, don't ask why, oh, don't ask why
For if we don't find the next whisky bar
I tell you we must die
I tell you we must die
I tell you
I tell you
I tell you we must die

Oh, moon of Alabama
We now must say say good-bye
We've lost our good old mamma
And must have whisky
Oh, you know why.

Császár Szébasztiján: Cím nélkül

